

Anna Mattaar

Wederwaardigheden van een Kollumer Kat

De Kollumer Kat had geen last van de peper die de lucht in de lawaaiige keuken verzadigde. Ten eerste was de lucht van Wonderland voor hem net zo bruikbaar als een tekening van een zuurstofmolecuul, en ten tweede bevond het deel van hem dat ademde zich niet in het deel dat eruitzag als een forse kat die grijnzend bij de haard zat.

Een beetje medelijden had hij wel met degenen die zich volledig in de keuken van de Hertogin bevonden, met neusgaten en longen en al. De Hertogin zelf moest het ruige wiegelied dat ze door de ruimte liet schallen regelmatig onderbreken om te niezen. Ze schudde op de maat een baby heen en weer, die zijn aandacht zo naadloos verdeelde over niezen en oorverdovend brullen dat menigeen zich zou afvragen waar hij de tijd vond om in te ademen. Een blond meisje in een lichtblauw jurkje stond er wat bedremmeld bij te kijken. Zij probeerde nog beleefd om haar nies in te houden en hield snel haar hand voor haar mond toen hij onvermijdelijk toch aan haar ontsnapte. Wat de Kokkin betreft, zwaaiend met haar peperbus boven de soepketel ... Nee, bij nader inzien had de Kollumer Kat met de Kokkin geen medelijden. Zij genoot misschien wel net zoveel van de situatie als hijzelf, hoewel om een andere reden: zij hield gewoon van peper.

Natuurlijk had Wonderland wel vreemdere dingen in haar mars dan een overdaad aan peper en een baby met een verrassende longinhoud, maar alles bij elkaar was het op en top Wonderlandse chaos. De Kat had hoge verwachtingen van de resultaten.

Natuurlijk zouden die resultaten ook afhangen van het blonde meisje dat niezend naar het wiegelied luisterde. Ook als de Kat haar niet zelf hierheen had laten halen, zou iets aan haar kleine gestalte hem zonder enige twijfel hebben verteld dat zij net zo min als hijzelf in Wonderland thuishoorde. Een Bezoekster, een typisch exemplaar, jong en nieuwsgierig. Hij

had natuurlijk al sinds haar aankomst haar verwonderingsindex in de gaten gehouden, maar van dichtbij zag hij voor het eerst de heldere blik in haar ogen, net als het trekje bij haar mond dat een sterke mening verraadde over hetgeen zich voor haar afspeelde.

Naast hem vloog een houten pollepel het vuur in. Een paar gepeperde soepspetters belandden op het haardkleedje. Achterin de keuken greep de Kokkin al naar een nieuwe lepel, luid meeloeiend met het refrein van het wiegelied. De Kat grijnsde een stukje breder. Wonderland leefde zich weer heerlijk uit.

Het was blijkbaar het laatste refrein geweest, want de Hertogin rammelde de baby nog een laatste keer door elkaar en gooide hem toen naar de Bezoekster. 'Hier! Neem jij hem maar op schoot, als je wilt. Ik moet me klaarmaken om croquet te spelen met de Koningin.'

In een oogwenk was ze de kamer uit. De Kokkin smeed haar nog opgewekt een koekenpan achterna, maar die kletterde tegen een gesloten deur. De Kat rekte zich uit — het deel van hem dat op het haardkleed zat, en het deel buiten Wonderland, dat de anderen nooit zouden kunnen zien — en richtte zijn grijnzende kop met interesse op het meisje en het haar plotseling toevertrouwde bundeltje gekrijs.

Er was iets aan het spartelende kleintje veranderd. Waar het er eerst nog relatief normaal uit had gezien, draaide en vouwde het zich nu in vormen die in drie dimensies nauwelijks mogelijk hadden moeten zijn. De Bezoekster had al haar aandacht nodig om het wezentje niet te laten vallen. Met een lichte frons van concentratie greep ze steeds het volgende uitstekende lichaamsdeel nadat het vorige zich had losgeworsteld. Ze puzzelde net zo lang met het onmogelijke lijfje tot ze het dermate in de knoop had gelegd dat ze het zonder problemen in haar armen kon klemmen. Na een stevige nies en een afkeurende blik op de peperwolken, knikte ze bij zichzelf en stapte door de buitendeur de keuken uit. 'Het zou toch moord zijn om het hier achter te laten?' hoorde de Kat haar nog mompelen, voor ze de deur achter haar sloot.

Apart. Hij wachtte al even op een teken van Wonderland over de volgende stap in hun plannen. Toen de baby zijn na-

tuurwet-tergende gespartel was begonnen, had hij even gedacht dat er iets aankwam, maar hij had geen van de gebruikelijke symbolen kunnen herkennen.

Weifelend keek hij naar de andere deur, waar de Hertogin door was verdwenen. Had hij iets uit haar gedrag moeten opmaken? Croquet, had ze gezegd, maar dat was geen nieuws. Croquet met de Koningin was een klassieker waar ze vanzelfsprekend ook deze keer naartoe zouden werken, met misschien wat aanpassingen —hij had egels gesuggereerd als ballen en had de indruk dat Wonderland daar enthousiast over was.

Hoe dan ook, de Bezoekster was vertrokken, dus het teken over haar eerstvolgende bestemming zou niet lang op zich moeten laten wachten. Ooit zou er misschien iets worden uitgevonden dat directe communicatie tussen een Kollumer Kat en een wereld als Wonderland mogelijk zou maken. Tot die tijd moesten ze het doen met vage hints en beelden en hun grondige kennis van elkaars gedragingen.

Ja, ze waren een goed team.

De Kokkin had vals staan neuriën boven haar soepketel, op de maat draaiend met haar peperbus. Nog steeds neuriënd begon ze zonder waarschuwing haar hele collectie keukengerei door de ruimte te smijten. Een grote schaal vloog recht op de Kat af. In een reflex trok hij zich terug.

De schaal en de rest van Wonderland verkleinden tot een perspectief waarin hij alle kanten van de keuken tegelijk kon zien, tot de inhoud van de kastjes aan toe. Eens had hij geprobeerd om aan de Hertogin uit te leggen wat er werkelijk gebeurde als hij ‘verdween’. Hij had haar gevraagd om zich voor te stellen dat ze met haar neus tegen een ruit gedrukt stond om naar binnen te gluren en vervolgens naar achteren stapte. Bijna precies zo, had hij gezegd, alleen was de platgedrukte neus een katvormig deel van het vijfdimensionale lichaam van een Kollumer Kat, vervormd tot de drie dimensies van de wereld waarin hij naar binnen keek.

De vergelijking klopte niet helemaal, maar hij was er desondanks trots op.

‘Zeer juist,’ had de Hertogin beaamd, ‘en de moraal daarvan

is: “Wie zijn neus vooruit steekt, valt in de boter”.’

De Kat nam het haar niet kwalijk dat ze zijn uitleg niet had begrepen. Voor een driedimensionaal wezen als zij was het tenslotte onmogelijk om zich een beeld te vormen van een vierde of vijfde dimensie.

Van buitenaf gezien was Wonderland een kleurrijke kluwen waarin de Kat behalve de keuken van de Hertogin ook het croquetveld van de Koningin en vele andere plaatsen kon onderscheiden. Hij ving een glimp op van de chaos van verwarde dieren en gebroken komkommers bij het huis van het Witte Konijn. Her en der herkende hij plekken waar hij flesjes en koekjes had geplaatst, waarvan de Bezoekster er een heel aantal had gevonden. De blauwe Rups had zijn paddenstoel verlaten en zat onder een paardenbloemblad peinzend voor zich uit te staren. Een klaaglijke, lang aangehouden toon, waarschijnlijk van de Nepschildpad, vermengde zich met onduidelijk gekibbel. Het vertrouwde, absurdistische palet van de meest creatieve wereld die de Kat ooit onder zijn hoede had gehad.

Gewoontegetrouw reikte hij naar zijn omnilezer om de status van Wonderland te controleren, maar het apparaatje hing niet op zijn plek. Hij moest het ergens hebben weggelegd. Het kon wachten. Kijkend naar de wereld zelf bleef zijn blik even hangen op het croquetveld. Levende Speelkaarten liepen af en aan met materialen voor het spel, maar hij kon van buitenaf niet zien of er egels bij waren, en dit was niet het moment om van dichtbij te gaan kijken. Wonderland had hem, via de Kokkin, met die schaal van zijn plek opgeschrikt. Dat kon maar één ding betekenen: ze had hem ergens nodig.

Hij had de gedachte nog niet afgemaakt of een van de draden drong duidelijk uit de kluwen naar voren: die waar de Bezoekster zo te zien over een bospad wandelde.

De Kat grijnsde, niet de grijns van een driedimensionale kat, maar een lach die zijn ware gezicht vervormde in alle vijf ruimtelijke dimensies. Dit waren zijn favoriete momenten, wanneer hij de kans kreeg om zelf een rolletje te spelen en de Bezoekers beter te leren kennen. Zonder nog een moment te verliezen, leunde hij naar het bospad toe.

Hij mikte op een boomtak boven een splitsing in het pad, waar hij zich een ontspannen houding aanmat. Hij had net zo makkelijk een meter boven de tak kunnen verschijnen, maar zelfs in een omgeving als Wonderland was het beter om buitenisigheden een beetje te doseren.

Het blonde meisje had hem nog niet opgemerkt. Ze had een bedachtzame uitdrukking op haar gezicht en mompelde af en toe in zichzelf. Van de baby die ze mee naar buiten had genomen, was geen spoor. Net als bij haar vertrek uit de keuken bekwop de Kat het gevoel dat hij iets gemist had.

‘Als je maar wist hoe je ze moest veranderen ...’ mompelde het meisje, waarna ze omhoog keek en een klein sprongetje van schrik maakte.

De Kat gaf haar de tijd om te herstellen. Je kreeg de beste indruk van een Bezoeker als je die het eerste woord gunde.

‘Kollumer Poes,’ begon het meisje op uiterst beleefde toon, met een schielijke blik op de kattenklauwtjes die op de boom-schors rustten. Iets in zijn reactie leek haar gerust te stellen, want ze vervolgde zelfverzekerder: ‘Kunt u me misschien vertellen welke kant ik op moet?’

‘Dat hangt er heel erg van af waar je heen wil,’ zei de Kat. Natuurlijk zou hij haar een bepaalde richting op kunnen sturen, ergens waar hij wist dat iets te beleven zou zijn, maar dat was lang zo effectief niet als haar op eigen houtje laten rond-zwerven. De verwondering was groter bij wie zelf het pad er-naartoe had gekozen.

Daarbij wist hij nog steeds niet welke locatie Wonderland in gedachten had voor na deze interlude, en of zijn hulp daar nog nodig was. Wonderland zelf leek zich nergens druk om te maken: het bos was rustig, verstoken van wat voor beschrijvenswaardig element dan ook. Toch verlangde de Kat naar een duidelijk teken.

‘Dat kan me niet zoveel schelen ...’ antwoordde de Bezoeker.

De Kat hield zijn kop een tikje schuin. ‘Dan doet het er niet toe welke kant je op gaat.’

‘... als ik maar érgens kom.’

Hij had haar goed uitgekozen. Een enkele keer gokte hij mis

en zaten ze opgezadeld met Bezoekers die alleen maar bezig waren om de weg terug naar huis te vinden. Deze avonturiersgeest was ideaal.

‘O, dat zal wel lukken,’ zei hij luchtig, ‘als je maar lang genoeg doorloopt.’

Daar dacht ze even over na, om het vervolgens over een andere boeg te gooien. ‘Wat voor mensen wonen hier in de buurt?’

De Kat haalde zich zijn kortstondige beeld van buitenaf weer voor de geest. Natuurlijk zou hij zich even uit de wereld kunnen terugtrekken om beter te kijken, maar hij was er vrij zeker van dat Wonderland de paden niet recent veranderd had. Hij zwaaide met wat de Bezoekster als zijn rechterpoot zou zien. ‘Die kant uit woont een Hoedenmaker, en die kant uit’ —linkerpoot— ‘woont een Maartse Haas. Ga maar langs bij wie je wil: ze zijn allebei getikt.’

‘Maar ik wil niet naar getikte mensen toe,’ reageerde het meisje.

‘O, daar is niets aan te doen,’ zei de Kat. ‘We zijn hier allemaal getikt. Ik ben getikt, jij bent getikt.’

De Wonderlandse conversatiekunst —‘het maakt niet uit wat je zegt, als je het maar met overtuiging doet’— was inmiddels een tweede natuur voor hem geworden. Het maakte gesprekken zoveel makkelijker. Hij had al vaak gewenst dat het buiten deze kleine wereld net zo vanzelfsprekend geaccepteerd kon worden.

‘Hoe weet u of ik getikt ben?’ vroeg de Bezoekster licht vertoewardigd.

De Kat verbreedde zijn grijns. ‘Dat moet wel, anders was je hier niet gekomen.’ Niemand kroop zomaar achter een Wit Konijn met een zakhorloge aan een donker hol in zonder op zijn minst een beetje verknipt te zijn.

Aan haar gezichtsuitdrukking te zien, dacht het meisje er anders over. Ze liet het onderwerp echter vallen. ‘En hoe weet u dat u getikt bent?’

Doordat hij veel te veel persoonlijke tijd en aandacht aan Bezoekers besteedde, om te beginnen. Doordat hij liever Wonderlandse gesprekken voerde dan zich onder zijn soort-

genoten te begeven. Geen van beide geschikte gespreksstof. 'In de eerste plaats,' zei de Kat, 'is een hond niet getikt. Met me eens?'

'Dat zou wel eens kunnen,' zei het meisje, haar handen geduldig voor haar jurk gevouwen.

'Goed. Je weet dat een hond gromt als hij boos is, en kwispelt als hij blij is. Terwijl ik grom als ik blij ben, en kwispel als ik boos ben.' Hij demonstreerde beide. 'Dus ben ik getikt.'

'Ik noem dat spinnen, niet grommen.'

'Noem het zoals je wilt.' Het verschil was totaal onbelangrijk, want in werkelijkheid was een Kollumer Kat precies even weinig verwant aan de katten die de Bezoekster kende als aan haarzelf. 'Speel jij vandaag croquet bij de Koningin?' vroeg de Kat.

Het meisje keek bedenkelijk. 'Dat zou ik heel leuk vinden, maar ik ben niet uitgenodigd.'

Ze zou er zijn, natuurlijk, en de Koningin zou haar toelaten, al kon de Kat nog niet exact zeggen wat daar het plan voor zou worden. 'Daar zie je me weer,' zei hij, en hij leunde weg van de boomtak en van Wonderland, de Bezoekster alleen achterlatend. Meer sturing dan dit zou hij haar niet meer geven. Ze had het potje croquet nu weer vers in haar gedachten en zou er vanzelf haar weg naartoe weten te vinden.

Wonderland, kleurrijk fonkelend tussen de zwevende xerengwortels waarin ze zich had genesteld, gonsde waardevol. In antwoord kopieerde de Kat de frequentie even met zijn trilhoorns voor hij zei: 'Je bent zelf ook goed in vorm. De keukenscène is zelden zo chaotisch geweest.'

De Bezoekster stond nog naar de boom te kijken waar hij zojuist uit was verdwenen, maar zou snel op pad gaan naar haar volgende avontuur: met de Hoedenmaker, de Maartse Haas, of een van de vele anderen. De bonte verzameling Wonderlandbewoners zou hoe dan ook een verwonderingsrijke ontmoeting opleveren. Er was echter een reden dat Wonderland en de Kollumer Kat zo'n succesvol team waren, en dat was dat ze haar creativiteit en zijn inzicht en overzicht zo veel mogelijk combineerden om net dat beetje extra uit ieder Bezoek te halen.

‘En nu?’ vroeg de Kat, hoewel hij wist dat de wereld zijn taal niet verstond.

Deze keer werd er geen draad uit de kluwen van landschappen en taferelen aan zijn aandacht opgedrongen. Er was alleen een verwachtingsvolle stilte, alsof Wonderland haar antwoord al had gegeven en hijzelf nu weer aan zet was.

‘Wonderland?’

Niets. Hij wist nooit zeker of ze het echt niet doorhad als hij een van haar tekens miste, of gewoon koppig weigerde om zichzelf te herhalen. Misschien moest hij zich ook niet druk maken. Als ze hem echt nodig had, liet ze dat wel weten, zij het meestal op het nippertje. In ieder geval zou hij door ernaar te vragen geen duidelijk antwoord krijgen.

Niet van haar, althans.

Er was één ontwikkeling waarvan hij wist dat hij die niet had meegekregen, en één persoon die hem daar uitsluitel over kon geven. De Kat drukte zijn gezicht weer tegen hetzelfde stukje wereld als daarnet en zei tegen de Bezoekster: ‘Dat is waar ook, wat is er met de baby gebeurd? Was ik bijna vergeten te vragen.’

Als het meisje al verrast was, liet ze er niets van in haar stem doorklinken. ‘Hij is veranderd in een varken,’ zei ze rustig.

‘Dacht ik al,’ zei de Kat opgelucht. Een varken was een duidelijk signaal in het persoonlijke taaltje dat Wonderland en hij gedurende hun lange samenwerking hadden ontwikkeld. Het betekende dat Wonderland een mooie scène had klaargezet op het pad van de Bezoekster, en hij die alleen nog even hoefde te controleren. Waarschijnlijk was het haar bedoeling geweest dat de baby in de keuken van de Hertogin al zou veranderen, maar Bezoekers vormden altijd een onberekenbare factor.

Gevuld met nieuw enthousiasme trok hij zich weer uit de wereld terug. Hij strekte zijn stijve ledematen en knipperde met zijn ogen, die pijn begonnen te doen van het turen naar een slechts driedimensionale ruimte. Nog heel even, dan zou hij pauze houden en een ommetje door de xerengplantage maken.

De Bezoekster stond nog op de splitsing, beleefd wachtend of hij weer terug zou komen. Dat gaf hem in ieder geval even tijd. Hij volgde beide paden tot hij bij het huis van de Hoedenmaker, dat de vorm had van een scheefgezakte hoge hoed, vond wat hij zocht. Niet alleen de Hoedenmaker zelf, maar ook de Maartse Haas en de Zevenslaper zaten aan een gigantische tafel vol met theeservies en waren in een luide discussie verwickeld over de positie van de tuit op de theepot.

Het was een mooi staaltje werk: de Zevenslaper zou voorkomen dat de andere twee te lang in dezelfde kringetjes zouden blijven ronddraaien terwijl het schuchtere knaagdier hen toch de schijnwerpers zou gunnen, en de gedekte tafel gaf volop gelegenheid voor praktische gekkigheid. Het mooiste detail ontdekte de Kat toen hij vanuit een andere hoek naar het geheel keek: de tijd die permanent op vier uur was blijven steken. Eeuwig theetijd. De Bezoekster zou zich hier zeker een poosje kunnen verwonderen.

‘Mooi werk,’ begon hij te zeggen, net toen hij opmerkte dat de Bezoekster het andere pad in was geslagen, naar het verlaten huis van de Maartse Haas.

Dat compliceerde de zaak. Was het de bedoeling dat ze de Haas niet thuis zou treffen? Hij kon op het eerste gezicht geen verborgen verrassingen ontdekken onder de hazenoorvormige schoorstenen. De theevisitatie was een veel waarschijnlijker bestemming.

Hij leunde naar het bospad met de Bezoekster toe zonder precies te weten wat hij van plan was. Haar de andere kant op sturen? Dan kon hij beter de theetafel verplaatsen met aanzittenden en al, zodra hij zeker wist dat dat Wonderlands bedoeling was. Soms parkeerde ze haar werk ergens uit de route omdat ze er nog niet tevreden over was.

Het meisje praatte weer in zichzelf: ‘... althans niet zo gek als hij in maart was.’ Nog voor ze de laatste woorden had uitgesproken, merkte ze de Kat op en keek hem aan met een zweem van irritatie.

Waar was de baby nou precies in veranderd? Misschien had hij gehoord wat hij wilde horen. Misschien had Wonderland hem wel willen vragen om iets te improviseren. ‘Zei je

nou varken, of hark?’ vroeg de Kat.

‘Ik zei varken,’ zei de Bezoekster, ‘en ik wou dat u niet steeds zo plotseling verscheen en verdween —het is om tureluurs van te worden.’

Dus toch de theevisite: die stond het duidelijkst klaar voor bezoek. Weliswaar niet op het pad van de Bezoekster, maar dat kon hij de wereld nauwelijks aanrekenen. Bezoekers waren tenslotte een onberekenbare factor.

‘Goed dan,’ zei de Kat, gerustgesteld. Het verwijt van de Bezoekster had hem op een idee gebracht. Nu hij hier toch was, kon hij best even wat extra verwondering genereren. Hij zette zich schrap met het grote deel van zijn lijf dat zich buiten Wonderland bevond, zodat hij zijn evenwicht niet zou verliezen, en bewoog zo langzaam als hij kon om het katvormige stuk haartje voor haartje van de wereld los te pellen. Toen alleen zijn grijns Wonderland nog raakte, hield hij even stil, voor hij helemaal wegleunde.

De blik van het meisje bij het zien van een grijns die zonder gezicht eromheen in de lucht zweefde, was er een om te onthouden. In gedachten bedankte de Kat haar voor de toevoeging aan zijn arsenaal.

Hij keerde zich naar het huis van de Hoedenmaker en plukte de tafel en theedrinkers met gemak uit de wereld. Ze keken verward om zich heen, behalve de Zevenslaper, die sliep. Aangezien ze niet in staat waren om iets voorbij hun driedimensionale waarneming te bevatten, vroegen ze zich waarschijnlijk vooral af waar het huis van de Hoedenmaker ineens was gebleven.

Met zorg plaatste de Kat het geheel onder een boom bij het huis met het bontdak en de hazenoor-schoorstenen. De Hoedenmaker klaagde dat hij nu in de schaduw zat en porde de Zevenslaper wakker, het gezelschap schoof één stoel door, en daarmee was de plotselinge verandering van locatie geaccepteerd. Op het bospad had de Bezoekster net het huis in het oog gekregen en knabbelde aan een meegebracht stukje paddenstoel om zichzelf op het juiste formaat te brengen, klaar voor haar volgende bizarre ontmoeting.

Wonderland fonkelde en gonsde tevreden. De Kat stak

triumfantelijk twee armen omhoog en gebruikte een derde om tegen de stam van zijn geliefde wereld te stompen. ‘Mooi werk, wij tweeën!’

Zodra hij zich van Wonderland afwendde, bracht de vijf-dimensionale omgeving hem aan het duizelen, net als een fel licht dat kon doen als je uit een donkere kamer stapte. De Kat greep zich met een achterarm vast aan een van de zwevende xerengwortels die hem omringden en wachtte tot zijn ogen zich hadden aangepast.

Het deinende xerengbos strekte zich boven, onder, links, rechts en voor hem uit, een goed onderhouden massa van paarsbruine stengels en rijpende peulen. Uitwaarts van hem scheen het egale licht van de Buitenruimte door de kronkelende planten, terwijl inwaarts Wonderland in haar holletje lag genesteld. Zowel meerwaarts als minderwaarts van hem hingen gebouwen in de verte en zoemden geluiden van bedrijvigheid en beschaving, maar tussen de xerengs was het rustig.

‘Laten we eens kijken hoe we het tot zover gedaan hebben,’ zei de Kat tegen Wonderland. Nog terwijl hij voor de tweede keer vergeefs naar zijn omnilezer greep, herinnerde hij zich dat hij het apparaatje aan de krachtzuil vlakbij had gekoppeld om op te laden. De koppelraden sponnen zichzelf los toen hij erlangs streek. Zestig procent. Goed genoeg. Met een paar gebaren langs het vierdimensionale beeldvenster zocht hij het programma op dat gegevens van een nabije wereld kon uitlezen.

Beelddraden golfd en om elkaar heen tot ze stabiliseerden tot een veelbelovende vorm, waar de geoefende blik van de Kat direct de belangrijkste informatie uit haalde. Realiteitsquotiënt normaal voor een wereld van dit type, koppeling met de gastwereld —waar Bezoekers vandaan kwamen— in goede staat, laatste verwonderingspiek ... De Kat grijnsde bij het zien van de hoge waarde. Hij plukte aan de draden in het beeldvenster en ze toonden hem de verwonderingsgrafiek voor het hele huidige Bezoek, vanaf het moment dat de Bezoekster ver genoeg het konijnenhol in was gekropen. Het was nog niet gelukt om verwondering af te vangen in de eerste fase, rondom Wonderlandbewoners zoals het Witte Konijn die naar

de gastwereld werden gestuurd om Bezoekers te lokken. Die waarde zou echter toch verwaarloosbaar zijn op de indrukwekkende grafiek die de Kat nu voor zich had. Hij liet Wonderland de omnilezer zien. 'Dit wordt misschien wel het beste Bezoek van de hele cyclus!'

Hij opende een ander programma, dat in verbinding stond met het centrale brein van zijn xerengplantage. De verwonderingstoevoer was volgens verwachting hoog en de verdeling over de xerengs verliep regelmatig. Aan het eind van deze cyclus zou een vracht xerengbonen van uitzonderlijke kwaliteit de plantage verlaten, de hoogste kwaliteit in de wijde omtrek.

Getikt was hij misschien wel, dat hij zoveel persoonlijke aandacht aan iedere Bezoeker besteedde en zo'n nauwe band met zijn wereld had ontwikkeld. Maar hij had al vaker gemerkt dat je om goede dingen te maken op zijn minst een klein beetje getikt moest zijn.

Tijd voor dat ommetje om zijn ledematen te strekken en zijn ogen rust te geven. De Kat hing de omnilezer terug aan de krachtzuil en boog nog een laatste keer over Wonderland heen, waar de Bezoekster bij de theevisite was aangeschoven en naar een verhaal van de Hoedenmaker luisterde. Hierna stond het croquet spel op de planning, na misschien nog iets kleins in de tuin; hij zou aan Wonderland kunnen voorstellen om de roodgeverfde rozen terug te brengen, die zouden het goed doen bij deze Bezoekster. En misschien was het slim om een doorsteekje naar de tuin te maken ...

Het beeld schoof voor zijn ogen opzij. Hij draaide mee, maar Wonderland trok de draad met de tuin inwaarts, buiten zijn bereik. Hij lachte. 'Wat nu?'

Laag zoemend duwde de wereld hem bij zich vandaan, zacht maar dwingend. O ja. Ommetje. 'Je houdt me veel te goed in de gaten,' klaagde de Kat, met een speelse duw terug. 'Een klein rondje dan.'

Neuriënd vertrok hij over het pad tussen de xerengs, zijn hoofd gevuld met plannen.